

N:o 215.

Af Herr Jöns Pährsson: Angående förändring i gällande stadganden rörande utmätningar och exekutiva förrättningar.

Under de för handen varande besvärliga tider, hvilka i den närmaste framtiden synas blifva värre, om icke underverk skola inträffa, och lagsökningarnas mängd till en förfärlig grad öka sig, med deraf följande utmätningar och exekutiva auktioner, som hufvudsakligen träffar den mindre bemedlade medborgaren i samhället, och detta onda förökas till väsendtlig del deraf att på många orter i landet hafva fogdar och länsmän långa vägar att resa, tre à fyra och fem mil samt möjligen ändå längre, då, som händer, länsman är bosatt längst bort vid en af kanten i sitt distrikt. Då och nu härtill kommer att få eller inga i dessa svåra tider, utan till ett ytterst lågt vrakpris, kunna köpa något vid exekutiva auktioner, har det ofta händt i mitt komitentskap, att en länsman fått göra tio à tolf resor på åtta à nio mils vägstycke, för att kunna afyttra blott en ringa del utmätt löseegendom, och det har ock ofta händt, att en temligen bergad arbetares all och enda egendom åtgått till länsmannens resekostnader, så att fordringsegaren icke fått något, utan ock ofta måst betala till af egna medel. Allt detta onda härleder sig hufvudsakligast från oförmågan för den mindre bemedlade att kunna för sig rätt göra, och därför att exekutor på många ställen har så lång väg att resa, för att i någon mån kunna äfven häri lindra den fattiges bördor, vill jag föreslå Riksdagen att den för sin del beslutar och anhåller att Kongl. Maj:t täcktes detsamma bifalla:

1:o. Att hvarje kommun på landet, som sig deraf begagna vill, och hvari ingen exekutor är bosatt, eger rätt att på kommunalstämma inom sig utse en trovärdig person, som skall verkställa alla de exekutiva förrättningar, som inom kommunen kunna förekomma i fråga om utmätning och försäljning af löseegendom.

2:o. Att för denne så kallade underexekutor skall kommunalnämnden stå i gemensam ansvarig skyldighet för de medel, som denne kan som exekutor komma att indrifva och att han står redovisningskyldig under och till hvarje fögderis öfverexekutor.

3:o. Och att denna underexekutor endast må aflönas på sätt som för fjerdingsmän föreskrifvet är, och att en sådan person helst må utses ibland fjerdingsmän eller kommunalnämnds-ledamöterna.

4:o. Förr än utslag och domar kunna verkställas af sådana underexekutorer böra desamma vara öfversända till och för verkställighet påskrifna af fögderiets öfverexekutor.

5:o. I de kommuner på landet, som begagna sig af denna föreslagna förmånen, skola icke fögderiets länsman eller fogdar ega rätt betunga allmogen med resekostnader för utnätning och försäljning af löseghedom.

Jag anför ock ytterligare motiver för bifall för denna min gjorda framställning; det är icke länsmannens vinst att nödgas resa ofta långa vägar, enär hans förtjenst åtgår till skjutslega, utan förlusten drabbar ensamt den fattige; jag vill anföra exempel på att genom en kittslig länsman för uttagandet af en kommunalafgift på fem R:dr R:mt, hafva kostnaderna gått till öfver 50 R:dr och personen i fråga har derigenom bringats till fattigvårdens tunga.

Jag anhåller om vördsam remiss till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Jöns Pährsson,
från Kronobergs län.
